

engang maa vi hode faa mange-fold, hvortil vi tier til alt, og vi ser. — Det er Krig i Europa. Det lyder herligt: i Baaden, Bøgt i Gevær; hver en skal vise, hvad Vej han vil, og for hvem han fører sit Sværd. — Der er Fred i Danmark. Gud bedre for Fred, om ikke vi faar, som vi skal, at aldrig det hedder: du stable med, paa hvad der blev Danmarks Fald. S. S.—N.

Hvilken Betydning vil den nuværende Krig faa for den kristne Mission?

Foredrag i Trinitatis Seminariums Gæstgæstforening — d. 9. Dec. 1916. Af P. E. Sig.

Ja, kunde nogen sige: Er det ikke hen i Bejret at tale om det? Kan nogen vide noget bestemt derom? Og hvis ikke, er det saa ikke Tidspunktet at tale derom? — Jeg mener nej. Ud fra det, man ved, slutter man til det, man ikke ved; ud fra det, som er, slutter man til det, der skal komme. Og hvad er det da, vi taler om?

I Vi tror og ved, at Gud har skabt og styrer Verden, vor Verden, og saa Verden, som vi lever i, og det gør han, fordi han har en Hensigt med den, har en Plan, som han vil have realiseret, og det er ved Realisationen af denne sin Plan, at han styrer Verden og Begivenhederne i Verden, baade de Perioder, da vi synes at det ene Aar gaar som det andet, og i de Perioder, da det ombyttes, som det har taget Aarhundreder at bringe til Vejle, og som vi synes, det vil tage Aarhundreder at genoprette. Vi tror paa Gud Fader, den Almægtige, og vi tror derfor ogsaa, at han er Verdens Styre, Verdens Leder.

2. Vi tror, at Hensigten med Guds Verdensstyrelse, hans Verdensplans Realisation, er hans Riges Oprettelse, Udbredelse og Fuldstændighed, til Menneffskabets evige Frelse og hans Naams Forberigelse ved Jesus Kristus, vor Herre. Det ved og tror vi, fordi Guds Sandheds Ord lærer os det. Og vi kan ikke slippe denne Tro, selv om nok saa meget synes at være imod den; thi med den staar og falder vor Tro paa den levende Gud, og uden denne Tro bliver det, vi kalder Verden, et Spil af Kræfter, hvis Virkninger er Tilfældigheden, prisdrevet, og uden denne Tro opfatter der at være en Menneffslagt.

3. Og vi tror, at Gud bruger Midler for at realisere sin Verdensplan. Han bruger Menneffer til at gaa sit Bud paa Jorden, for at udrette hvad han vil have udrettet, baade med og mod deres Villie. Hans Ord vidner derom, atter og atter. Han bruger ikke blot Enkeltmænd, men ogsaa Nationer, den ene til en Tid, den anden til en anden. Historien, set i Guds Ord, lys vidner derom. Men bruger han baade Individuer og Nationer, saa bruger han ogsaa Begivenheder, som fremkalder af sig selv andre Ord: At han bruger Individuer og Nationer til at realisere sin Verdensplan, vil sige, at han bruger dem som handlemåde — og det baade i Fred og i Krig. At naagte dette, er det samme som at naagte Guds Verdensstyrelse, hans Verdensplan, og dermed den levende Gud.

4. Og faaledes tror vi som kristne, at han ogsaa bruger og vil bruge „Den nuværende europæiske Krig.“ Om denne kan vi vel sige, uden at gaa Sandheden imod, at den er den største Krig, som Verden endnu har set, og det paa mere end een Maade:

1. Den er den største, naar vi ser hen til de Forberedelser, der er gaaet forud for den, at Europa gennem næsten et halvt Aarhundrede har stannet under Militarismens forberedende Værde, som fører haa maattet været af de fattige, arbejdende Klasser.

2. Den er den største, naar der ses hen til de Rationer, der er indvilligede i den: absolut Jordens, Verdens mest civiliserede Rationer, baade protestantiske og katolske.

3. Den er den største, naar der ses hen til de Ofre i Menneffskib, Penge, Gods, Værelse og Kærlighed, som den daglig kræver af Vaad, Kvinder, Børn i Sult, Bled, Sorg og Rød af de mange, mange Navne.

4. Og den er den største, naar der ses hen til det, der kæmpes om, nemlig Verdensherredømmet, Ledelsen af Verdensudviklingen. Det Verdensherredømme, som Romerne drømte om og de vis naaede er kun som Barneleg om det, der nu kaldes Læring om paa Ba/pladterne paa Europas blodige Sk marker.

5. Men der ud fra slutter vi ogsaa med Rette, at den nuværende Krig vil faa saadanne Følger for den kristne Mission som ingen tidligere Krig i Verden, ikke blot den vrede, men ogsaa den indre Blotning. Den vil vise sig at være en Flod, der har gaaet dybt ikke blot i Landene, men i de Millioner af angstfulde Sjæle, som den berører paa det smertelige, paa næsten alle Omraader, lige fra Kongeborgen til den fattigste Hytte. Den vil, som Projektet siger, „fremkalde Svinger og Lærj, ikke Svinger efter Brød eller Lærj efter Vand, men efter at høre Herrens Ord.“ (Amos 8, 11).

Og vi mærker det allerede trindt omkring i Landene.

1. Frankrigs Folk har fundet ud, at det kan hverken leve eller dø paa den Scepticisme, som derfra har bredt sig ud over Verden. Der er mange Vidnesbyrd derom.

2. Tyfkerne har fundet ud, at man kan ikke leve og dø paa den Vibelkritik, hvis Resultater de i mange Aar har fornyet Verden med som den højeste Bidsom. Ogsaa derom er der mange Vidnesbyrd.

3. England har fundet ud, at det Foster Mod at lade et Lands Magt være i et forbildet Aristokratis Sværd, og at de, som skal bære Landets Værd, maa og vil ogsaa have Del i dets Goder; det laaber sig ikke gøre at leve i Materialisme og saa beherske Verden.

4. Og Europa vil finde ud, at hverken Materialisme og Poverisme, Militarisme eller Radvigisme kan jfjre Verdensmagten eller Verdensfreden, men det kan alene Lydighed mod hans Ord, der er Verdens Herre og ikke giver sin Værd til nogen anden.

6. Der er lagt, at den yngre Tids Historie vil datere sin Begyndelse fra denne Krig. Og det er vistnok en rigtig Slutning. Men den yngre Historie vil ikke begynde med at enten Tyskland, England eller Rusland er Verdens Herre, faaledes som Drømmen vist var ved Krigens Begyndelse.

Nej, det døds- og frigtstratte Europa vil faa andet at bestille end at herse over andre. Det vil være modtageligt for en hel modfat Tankegang. Der vil være Plads for Mission i det store, vistnok som aldrig før. Denne min Tanke, og jeg kan sige: mit Haab, hænger sammen med min Tro paa Gud, hans Verdensstyrelse, hans Verdensplan, som er hans Riges Oprettelse, Udbredelse og Fuldstændighed. Saa store Kræfter, saa vældige Værdier, saa meget blod kan ikke være spildt foragtes. Krig, som raver nu, er ikke blot en Straf, men ogsaa en Forberedelse til en ny Periode i Gudsrigets Udvikling og Udbredelse paa Jorden. Vi har en Gud, om hvem det gælder ogsaa nu: 3 Brede kommer han Barmhjertighed i Gu. Og vilde nu nogen krave Regnskab af mig for dette Haab, saa skal jeg tilfælde mig at henvise til, hvad der før har fundet Sted i Verden.

II.

1. Jeg skal først nævne, at det var i en dødsstræt Verden, at Kristendommen først brød frem, en Verden, der var ved at forvilde, baade de, der havde Loven, og de, der levede uden Loven, baade de, der kendte den sande Gud, og de, der havde døret de mange Guder. Krigens Flod havde gaaet af Ost og Vest i Syd og Nord. Og det var, hvor den havde pløjet, at den apostoliske Mission udblaadede den evangeliske Sæd, og det er paa denne Mark, at de apostoliske Menigheder stiftedes. Det var den, der vendte sig fra Afguderne til Gud, at tjene og dyrke den sande Gud. Og det, der skete dengang, er betegnende for alle senere Tider. Da Verden var dødsstræt var „Tidens Gylden“ kommen!

2. Det var paa den Mark, der var bleven opløst ved Krigene i den store Folkevandrings Tid i Europa i det 4de og 5jendte Aarhundrede, at Middelalderens store Mission gik ud for at faa i Landene omkring Sters og Vesterhavet.

3. Og som det var i Middelal-

deren, har det atter og atter vist sig at være i den nyere Tid. Her fun enkelte Eksempler fra forskellige Lande. Det er jo noksom bekendt, at Tyfkerne indtil nu i denne Krig har kæmpet paa Ba/pladler udenfor deres eget Land, i hvert Fald med saa Lidtagelser. I det 17de Aarhundrede var det gennem 30 Aar helt modfat: fra Mar til Mar kæmpedes og besjeredes der af egne og fremmede Krigsflåder det arme Tyskland, som det kendes indtil denne Dag: Befolkningen var decimeret, Byer og Landsbyer laa øde — og det hele truedes med at ende i Barbari. Da brød den pietistiske Bækkelse igennem i den lutheriske Kirke, i Tale, Sang og Virksomhed, og Guds Riges Udbredelse, saa det kendes indtil denne Dag. Det var denne Bækkelse, som modarbejdede Barbariet, som var en Følge af 30 Aars Krig, og det var den, der bredte sig til alle protestantiske Lande og satte Brugt baade i Andemission, Gæstgæstmission og Diakonmission. Det er denne Bækkelse, som det skyldes, at der findes en lutherisk Kirke i Amerika.

4. Og som det var i Tyskland i det 17. Aarhundrede, var det i England. Det første Missionsseffskab, der nogenstede er stiftet der, var for Ny-England. Det stiftedes i 1648 ved Slutningen af Borgerkrigen, Krig, mellem Kongen og Parlamentet. Og ved Slutningen af den anden store Krig i det 17de Aarhundrede, Krig, mellem Jakob II og det engelske Folk, stiftedes det store Missionsseffskab S. P. O. F. P. (1694). Og gaar vi nu ind i det 18de Aarhundrede, finder vi, at efter de store Krig, England har været indviklet i paa Haislandet: bl. a. den spanske Arvefølgekrig, bryder den metodistiske Bækkelse frem i England, der jo siden er bleven en Verdensbevægelse. Og faaledes finder vi atter og atter, at efter store Krig, er der stiftet Fremstød i Guds Riges Udbredelse og Formelse.

5. Gaar vi nu til det 19de Aarhundrede, saa finder vi mer end en Stadsfælle paa det samme. Det er Napoleons vældige Stikkelse, der som en Titan tigger frem af Revolutionens blodige Bænde, som dengang pløjede Europa med sine vældige Hæere og truer med at lægge den hele Verden under sin Fod. Da han i 1804 vendte at lægge ogsaa England for sin Fod, samlede nogle Mand i en Bank i London og stiftede „The British and Foreign Bible Society,“ hvis Virksomhed strækker sig til Verdens fjerneste Egne og til alle Sprog. Det er Napoleon, der har døret Tyskland og af dets dybe Fornædelse. Denne Bækkelse begynder blandt Tysklands studerende Ungdom som en filosofisk og litterær Bækkelse, men strækker sig siden til alle Sider, ogsaa som den alvorligste kristelige Bækkelse, med Virksomhed for Guds Rig i alle Retninger, indad og udad.

6. Og gaar vi nu til vort eget lille Jædreland, saa finder vi her det samme: Krig, har givet Foranledning til Bækkelse i de forskjellige Retninger. For blot at nævne enkelte Eksempler: Det var Slaget af Kongedøbet, 2 April 1801, der 1801 dætte den Række af unge Mænd, som siden blev vore store Digtere, ogsaa Salmedigtere i nyere Tid. Det Vidnesbyrd afslægger de alle. Det var i Aaret 1814, da Danmarks ulfkelige Indblanding i den europæiske Krig endte med Slaadens Lab, Norges Lab og Statsbankerot, at det danske Vibelseffskab blev stiftet (22. Mai), og samme Aar faar Danmark sin Lov for Almuefolket. Disse Skridt toges i den vistnok fattigste Tid, der nogen Sinds har været i Danmark. Og i 1821 fulgte Dansk Missionsseffskab efter.

Og gaar vi nu til de fleste Krig: Danmarks Kamp for dets nationale Selvstændighed over for den Magt, der nu i Napoleons Fodspor har til Hensigt at danne et nyt Europas Skort, saa finder vi, at ikke mindst den sidste af disse, den ulfkelige Krig i 1864, har været Anledningen til kristelig Bækkelse og Virksomhed for Guds Rig i og uden for vort Jædreland. Jeg behøver kun at minde om, at det er efter '64, at baade Høffskolen og Andre Mission tager fart som ingen Sinds før. Over paa sin Maade arbejdede de for et nyt og bedre Danmark. Og begge disse Virksomheder har jo fundet Vej og faa her til Landet. Det sagte, som

funde mangfoldig forpag, beviser, mener jeg, at Krig, meget ofte har været Foranledningen til store Fremstød i Gudsriget her paa Jorden. Det sker nemlig i Krigene, at Folkefælle finder ud, at de Afguder, de har kædet for, er magtesløse, og dermed beredes Sindet til at laane Tre til den levende Gud og ham, han udfendte, Jesus Kristus. Naar det bliver tungt paa Jorden, lærer Menneffshjertet at vende sine Tanker opad. Det gaar som Projektet siger: „Opfendet dine Domme komme til Jorden, lærer Jordrigets Beboere Retfærdighed.“ (Es. 26, 9).

III.

Ja, kunde nogen sige: Der er maaffe nogen Tvivl om, at det dødsstratte Europa efter denne verdensomfattende Krig, vil afgive en frugtbar Missionsmark som ingen Sinds før. Men hvor er saa Missionsmarkene? Thi er det sandt, at Gud i Realisationen af sin Verdensplan bruger Menneffer til at gaa sit Bud, baade med og mod deres Villie, saa er det ikke mindre sandt i den direkte Virksomhed for hans Riges Udbredelse, som vi kalder Mission, baade indre og ydre. Hvor skal Arbejderne komme fra i denne Virksomhed, indad og udad?

2. Dette vigtige Spørgsmaal skal jeg søge at besvare ved at henvise til den Kendsgerning, at Rationer i Krig laar lært det, som det er vanskeligt for dem at lære i Fredens Dage. Og blandt det, der lærer i Krig, skal jeg i denne Forbindelse særlig nævne to Ting, nemlig Medfølelse og Selvopofrelse, to Ting, som er absolut nødvendige for enhver Missionær, enten han saa skal virke i videre eller i ydre Mission. — Der fortælles om en Sergeant i England, som var hjemme fra Fronten, paa Jom, at da han atter stod i Begreb med at gaa til Fronten og en Ven sagde til ham: „Why all this waste of human life? — forede: „It is not waste, it is sacrifice! We fight, we die, we give ourselves for a better England, a better future, a better world.“ — Og der fortælles om en engelsk Soldat, Medlem af Jrefrens Hær, at han fandt en Tyfker paa Ba/pladsen, som foragtes strakte at drikke af sin Flaflke, som var tom. Englænderen rakte ham sin egen Flaflke, og idet den faarede drat iædede han Jvillene paa et Mærke, som hans Belunden bar paa Bygget: „Jeg ogsaa Jrefrens Hær,“ i udbød den faarede glædesråtalende, og idet han høiffede: „Jrefst i Jesus,“ sov han hen i Kammeraternes Arme.

3. Det stærke Had, som synes at være oppe blandt de sridende Rationer, er fanstigt; det vil spinde for Solen fra Gølgatha. Og vi ved, at der drives en varig indre Mission ogsaa i Lægeavene og paa de mange Lazaretter. Og af deres Kræfter, som har været med ved Fronten og sluppen levende derfra, vil vi se Mand fremgaa som varige Arbejdere i Missionsens Tjeneste, som drevene af Medfølelse med Gædningernes Rød vil opføre sig selv i Gædningemissionens Tjeneste, fordi de fyldte af Overbevisningen om det Aoffelen siger: „Mig er Barmhjertighed vederfaret.“

4. Ja, faaledes har jeg prøvet til billig Rejse fra Jernbanen. Imellem 20 og 30 fra andre Stæder benyttede sig af Anledningen. Det synes maaffe ikke saa stort et Tal, men man maa huske paa, at det er det første Møde af den Slags i mange Aar, og at de fleste Settlementer, hvor der bor Skandinaver, er fra 150 til 200 Mand forte.

5. Menigheden var der stor Trævlhed for at ordne de fornyede Ring til Mødet. Der skulde staves flere Siddepladser til Kirken, og der skul-

de reffes Telt og laves Mad til fælles Bepfision om Søndagen. Onsdag, den 11te, holdtes Abningsskudstjeneste, hvor først jeg, og derefter Pastor Ligaard prædicatede. Der var ikke saa mange til dette Møde, som man havde ventet; dog var der imellem 40 og 50, og til Aftenmøderne i Ugedagene mødtes hver Gang ca. 40.

Torsdag Eftermiddag holdtes Samtalemdø i Præstens Hjem, hvor Emnet „Troens Bished“ blev indledet af Pastor Bjelle Petersen; og flere, baade Præster og Layfolk, talte i Tilslutning til dette Emne.

Om Aftenen holdt jeg et Foredrag om Missionen i Japan, og mange syntes at være meget interesseret i at høre om vor Kirkes Arbejde derovre. Jeg fortaar, at Pastor Ligaards Søndagsffole allerede har sendt en lille Gave til denne Mission.

Freitag Eftermiddag holdtes atter Samtalemdø hos Pastor Ligaards, hvor jeg indlæste Emnet: „Mandelig Bæft.“ Om Aftenen prædicatede Pastor Petersen og jeg i Kirken.

Lørdag Formiddag var der Børegudstjeneste i Kirken. Pastor Ligaard talte til Børnene, og derefter fortalte jeg dem lidt fra Japannissionen. Der var atter et Møde om Eftermiddagen, hvor alle Præsterne maatte holde for.

Men Søndagen blev den store Dag af Mødet. Der begyndtes kl. 10 med Skriftele af Pastor Ligaard. Derefter prædicatede jeg over Dagens Evangelium, og efter Prædikenen holdtes Altergang, hvortil der, saa vidt jeg husker, var godt en Enes Altergæster.

Efter Gudstjenesten blev alle indbudt til fælles Bepfision i Teltet uden for Kirken. Saa satte man Stolene om i Skyggen og samtalende, indtil det var Tid til Ungdomsmødet.

2. Dette begyndte kl. 3, og Pastor Petersen, Pastor Ligaard og jeg talte, — alle paa Engelsk. Der var vist flest til dette Møde, men der var i det hele taget en god Jorfamling om Søndagen, saa det fyldte godt op i den lille Kirke. Før Aftenmødet var der atter fællesbepfision. Dette sidste Møde blev holdt paa Skandinavisk og Engelsk. Alle Præsterne talte, og saa var Ordet frit til hvem, som helst, der havde noget at sige. Jere Landsmænd benyttede ogsaa Lejligheden til at udtale, hvad der laa dem paa Sjerte.

Det var et dejligt Møde, og skent en og anden maaffe havde sagt: „Det kan ikke blive til noget,“ saa var man dig enig om, at det var værd at prøve en anden Gang. Maaffe der saa er nogle af de tilfædevarende, der har faaet en Bepfignelse at bringe med hjem til andre; og maaffe disse andre saa vil være med næste Gang.

Ja, jeg begyndte at skrive om Missionsmødet; men lad mig nu med det samme sige lidt om Brisbane Menighed og Queensland.

Da Pastor Ligaard kom til Brisbane, var der næsten ingen Menighed. Ved det første Menighedsmøde var der 14 indfærene Medlemmer. 3 det forløbne Aar er Antallet vokset til 33. Men mange af Medlemmerne er fattige og ikke i Stand til at give større Summer til Præstelsen. Og udenfor staar en Del, som siger: „Lad os se, om det bliver ved at gaa, saa vil vi nok være med.“ Men netop nu, naar det gælder, kan man ikke vente disse Sjæle.

Raa forskellige Stæder i Queensland bor der en hel Del af vore Landsmænd. De bedfte af disse staar i andre Kirker, fordi der ikke er nogen lutherisk Væfjening. Men mange af dem er villige til at slutte sig til, saa snart et stabigt Arbejde kan sættes i Gang. Pastor Ligaard kan ikke komme saa tit, da Pladserne er færdige. Maryborough og Bialba ligger ca. 150 Mil mod Nord, Kingarv, med 120 Skandinaviske Familier, 170 Mil mod Nordvest, og Warwick med andre mindre Pladser 150 Mil mod Vest.

Nu maa man ikke tro, at de 1500 Familier, til hvem Indbydelse sendtes, alle kan ventes indfisset i den lutheriske Kirke. Mange af dem er røvet med af forskellige Sæfter, andre staar fæst jenfælle over for af Kristendom. Men der kan gøres noget, og det bør gøres mere, end Pastor Ligaard kan overkomme. Man, maa huske paa, at han har et stort Arbejde med at samle (og holde samlet) en Menighed paa Side 6.

Til Salg!

160 Acres af det rigeste Farmland i Minnesota. 4 Mil fra Jernbane. Nær ved en dansk Koloni. 10 Køer, et Spand Heste, Redskaber og Høns følger med. Ingen kontant Udbetaling forud, forudsat Køberne har en stor Familie til at gøre Arbejdet. Familien faar \$50 om Maaneden at leve af. Resten af Udbyttet af Farmen afbetales paa Landet. Denne Annonce fremkommer ikke mere. Er De interesseret, da skriv straks til Thos. Brekke, 721 Equitable Bldg., Des Moines, Ia.

To og en halv Section „fløt rand“ fem Mil fra ny Jernbane. Der er rigelig med Vand paa denne „rand“ og et stort Areal af gratis „range“ tilføder. Hvis De ønsker en god „fløt rand“, saa er denne den billigste og bedste i Landet. Pris \$4.75 pr. Acre. G. D. Hitchcock, Glendive, Montana.

NESTOS, GARROLL & HERIGSTAD, Advokater i Minot, N. Dak., tilbyder af deres eget Land en udmærket Agerbrugs- og Kreaturfarm — 640 Acres — gode Bygninger — 160 Acres under Dyrkning, Resten er hovedsagelig Pløjjord. Seks Mil fra Benedict, N. Dak. Udmærket jævnt, sort Muldjord. \$25 pr. Acre — en Fjerdedel kontant. Vi har andet Land til Godtkøbspriser.

ULD VARE. Mackinaw og Sweater Coats, Benklæder, Skjorter, Undertøj, Sokker, Dame- og Børnestrømper, Uldtæpper, Automobiltæpper, Uldvænger. Skriv efter vort Katalog med Priser og Prøver paa vore Vare. Vi kan spare Dem Penge. Vi garanterer at alle vore Vare giver fuld Tilfredstillelse, eller vi giver Pengene tilbage. De tager ingen Chancer. Gennem 27 Aar paa det gamle Sted. Litchfield LITCHFIELD WOOLEN MILLS Minn.

Se her — I der søger egne Hjem paa Landet! Hvis I kendte hele Sandheden om det gode Farmland, I kan købe her for \$12—\$25 pr. Acre, vilde I komme gjenblikligt. Det har ingen Sten, er heller ikke Skov- eller „Brush“ Land, men god, frugtbar Præriejord, lige færdig til at sætte Pløven i — samme Slags Jord som den, hvorpaa dygtige Farmere avler 20—30 Bushels Hvede, 50—60 Bu. Havre, andre Kornsorter og Havsaavler. Køer og Høns betaler sig ogsaa godt. Liste over Landet samt Kort over Montana med illustreret Beskrivelse af Agerjord i Havre-Distriktet sendes gratis efter Anmodning. Ligeledes Beretningen om Louie Larson og andre Skandinaver her, hvis I skriver efter den. Skriv til: NORTH MONTANA IMMIGRATION ASSOCIATION eller Farmers' State Bank (Dept. R.), HAVRE, (Hill Co.), MONTANA.

Vil De købe eller sælge?

Dersom De ønsker at købe, sælge eller bytte Ejendom i By eller paa Land, da føler vi os forvisset om, at vi kan være Dem til Tjeneste. Vi har flere gunstige Anledninger i og omkring ved Blair at byde paa. Besøg eller tilskriv Robinson Realty, Blair, Nebr.

De Bøger.

- P. Lauritsen: Wilhelm Birkebal. 12. Hæfte i Serien „Danste Mænd“ 20
- Mads Rieljen: Vær modig. En Pilsen til dansk Ungdom, 99 Sider. Smukt Omflag. 40
- S. P. Hansen: Stifinderen paa Missionsmarken. David Livingstones Liv fortalt for Ungdommen, 239 Sider. 3 Omflag. 60
- Rnud Gjølrup: Jeremias. Drama i 4 Akter. D. Rohfses Forlag. 168 Sider. Smukt indbundet 80
- D. Ricard: Prædiker til Kirkeåret. 1. Del: Vinter og Februar. 2. Del: Sommer og Hst. Begge Dele indb. tilfammen i solidt fort Vælfbind. 3.40

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, BLAIR, NEBR.

BOXED GIFT BOOKS. In these handsome boxed gift books we carry the following titles: Jessicas Prayer, Stepping Heavenward, The Prince of the House of David, Ten Nights in a Bar Room, In His Steps, Pilgrims Progress, Black Rock, Black Beauty, Searlet Letter, Kept for the Masters Use, Crucifixion of Philip Strong, Paradise Lost, Sketch Book, Little Lame Prince, Laddie and Miss Tooseys Mission. Our Price 35 Cents each, 3 for \$1.00.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.